

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3620010210
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3620010210.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci proti obžalovanému L. Z., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom Q. XXX, trestne stíhanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona a pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 14. apríla 2021 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Partizánske, zo dňa 30. decembra 2020, sp. zn. 1T/78/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 30. decembra 2020, sp. zn. 1T/78/2020, bol obžalovaný L. Z. uznaný vinným v bode 1/ skutkovej vety zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona a v bode 2/ skutkovej vety zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, na skutkovom základe, že

1/ dňa 05.07.2020 v čase okolo 18:15 hod. v obci Hradište z rodinného domu č. 199, pod vplyvom alkoholu zatelefonoval svojej matke poškodenej V. Z., ktorá sa v danom čase nachádzala u svojho priateľa v obci Q. č. XXX a požiadal ju, aby ho vyplatila z rodinného domu v obci Q. č. XXX, na čo mu poškodená odpovedala, že to nejde, že on prijal dedičstvo a má z domu vyplatiť on ju, že ona tam nebýva, na to jej obžalovaný uviedol, že ak ho nevyplatí z domu, tak ho podpáli a on bude spať v aute, po čom telefonát ukončil, na čo poškodená následne volala svojej dcére E. Z., ktorá žije v rodinnom dome č. XXX v obci Q. spolu s obžalovaným z dôvodu obavy, že obžalovaný svoje vyhrážky naplní, potom poškodenej zavolala dcéra E. Z. a tá jej uviedla, aby prišla k nim domov aj s priateľom, že má z obžalovaného strach, lebo jej vulgárne nadával a povylieval vodu na jej dvere a na chodbe domu, pričom obžalovaný svojím konaním nespôsobil poškodenej V. Z. a ani inej osobe žiadne zranenia ani majetkovú škodu,

2/ od presne nezistenej doby až do dňa 05.07.2020 do 19:30 hod. v Q., v rodinnom dome č. XXX neoprávnene prechovával 1 ks zelenú rastlinu o výške 83 cm od substrátu, s hmotnosťou upotrebitelného podielu rastlinného materiálu rodu Cannabis - konopa 8,200 g, s obsahom účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 5,6 % hmotnostných, čo zodpovedá minimálne 16 obvykle jednorazovým dávkam drogy, spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov sú rastliny rodu Cannabis - konopa zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol (THC) je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Za to bol odsúdený podľa § podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 51 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený na skúšobnú dobu na 36 mesiacov s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona bolo obžalovanému uložené obmedzenie, spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok, podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a podľa § 51 ods. 4 písm. k/ Trestného zákona povinnosť, spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože po jeho vyhlásení podal proti nemu odvolanie prokurátor do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil. V úvode písomných dôvodov poukázal na to, že na obžalovaného podal obžalobu a na obsah na výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Ďalej prokurátor uviedol nasledovné:

„Rozsudok Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T/78/2020-257 zo dňa 30.12.2020 čo do výroku o vine obžalovaného L. Z. vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ považujem za nezákonný a nesprávny, keďže súd prvého stupňa tento skutok v rozpore so zákonom právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Súd dostatočne nezohľadnil výpovede poškodenej V. Z., ktorá popísala konanie obžalovaného tak, ako to bolo uvedené v bode 1. obžalobného návrhu, ani výpovede svedkov T. V. a E. Z., ktorí potvrdili skutočnosti uvádzané poškodenou V. Z.. Súd prvého stupňa taktiež nezohľadnil skutočnosti vyplývajúce z prvotných výpovedí poškodenej V. Z., ktorá tiež uviedla, že nevie čo môže od obžalovaného očakávať, lebo je nevyspytateľný keď berie drogy, má strach o dcéru, so synom L. nemá dobrý vzťah, pretože fajčí marihuanu, stále nadával jej, dcére aj babke, neskôr začal drogy kombinovať s alkoholom, vykrikoval na ňu rôzne nadávky, a to aj pred ľuďmi, raz zavola aj policajtov, ale oznámenie nepodávala, ona sa preto presťahovala k svojmu priateľovi a v dome zostali bývať jej syn L., jej dcéra E. a tiež jej svokra a švagor. Po uvedenom telefonáte s obžalovaným jej volala dcéra a povedala jej, aby zavolała policajtov, lebo obžalovaný jej vulgárne nadával a povylieval jej vodu na dvere a po chodbe v dome, dcéra aj svokra mali z neho strach, lebo v noci mal vbehnúť jej dcére do izby, či počuje tých vtákov, už pár dní stále vidí nejakých vtáčikov a mal si zobrať do izby aj vzduchovku, že ich bude strieľať. Súd prvého stupňa dostatočne nezohľadnil ani skutočnosti vyplývajúce z prvotnej výpovede svedka T. V., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovanému sa tolerovalo užívanie marihuany, je nevyspytateľný, arogantný, diktátorský typ, obžalovaný poškodenú neznáša a ona sa ho bojí. Súd nezohľadnil ani skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedkyne E. Z., ktorá uviedla, že obžalovaný pociťoval k matke nenávisť, on jej stále vyčítal, že podvádzala otca a nestarala sa o nich.

Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutok v bode 1/, tak ako je uvedený v napadnutom rozsudku, z ktorého spáchania bol obžalovaný uznaný vinným, napĺňa všetky zákonné znaky zločinu vydierania § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, čomu nasvedčuje tak cieľ obžalovaného - vynucovanie aby poškodená konala podľa predstáv obžalovaného, ako aj prostriedky, ktorými chcel svoj cieľ dosiahnuť - hrozba inej ťažkej ujmy - hrozba voči poškodenej podpálením domu v spoluvlastníctve poškodenej, konanie obžalovaného takto právne neposúdil.

Odôvodnenie súdu prvého stupňa v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku považujem za nepodložené, nepresvedčivé a zľahčujúce konanie obžalovaného, ktoré súd prvého stupňa v prospech obžalovaného v rozpore so zákonom právne „podkvalifikoval“. Absolútne sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa týkajúcou sa odôvodnenia prečo nemožno správanie obžalovaného právne posúdiť ako vydieranie, pričom takúto argumentáciu právneho posúdenia konania obžalovaného považujem za nesprávnu, dostatočne neodôvodňujúcu inú právnú kvalifikáciu tohto konania ako tú, ktorá bola uvedená v obžalobe.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie mám za to, že bolo potrebné rozhodnúť, že obžalovaný L. Z. sa dopustil aj konania uvedeného v bode 1. obžalobného návrhu, teda v bode 1. obžaloby iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal, a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe - príbuznom v priamom pokolení, čím naplnil v bode 1. obžaloby všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené považujem za nezákonný taktiež výrok o treste napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvého stupňa ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, v rozpore so zásadami ukladania trestov.

Nesúhlasím s tvrdením súdu obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že pri ukladaní druhu trestu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Trestného zákona, pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, ako aj na možnosť jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok.

Mám za to, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery v predmetnej veci dostatočne nezohľadnil konkrétne okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Prvostupňový súd totiž pri ukladaní trestu ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, keďže konanie obžalovaného neodôvodnene a v rozpore so zákonom „podkvalifikoval“ len ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal z trestnej sadzby podľa ustanovenia § 172 ods. 1 Trestného zákona (skutok pod bodom 2/ rozsudku), hoci mal obžalovanému ukladať trest odňatia slobody podľa ustanovenia § 189 ods. 2 Trestného zákona.

Nesúhlasím s postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona obžalovanému, keďže výpoveď obžalovaného ku skutku uvedenému v bode 1. obžaloby nemožno považovať za jeho priznanie sa k spáchaniu tohto skutku. Taktiež nesúhlasím s postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o neprihliadnutie k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, pričom v tejto súvislosti sa absolútne nemožno stotožniť s odôvodnením súdu prvého stupňa, že u obžalovaného sa okolnosť spáchania viacerých trestných činov ovplyvňujúca trestnú sadzbu odrazila v použití ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona (asperačná zásada). Uvedený postup by prichádzal do úvahy do rozhodnutia Ústavného súdu SR nálezom PL. US 106/2011 z 28.11.2012, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody nie sú v súlade s čl. 1 Ústavy SR, po tomto rozhodnutí Ústavného súdu SR sa teda pri aplikovaní § 41 ods. 2 Trestného zákona neukladá zvýšený úhrnný trest, pretože dolná hranica trestnej sadzby sa už nezvyšuje, ako pred uvedeným nálezom Ústavného súdu SR, kedy súd ukladal trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby, preto z uvedeného dôvodu bolo potrebné upraviť trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona a prihliadnúť i na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Nezákonným neprihliadnutím k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a nezákonným prihliadnutím k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona vznikla situácia, keď súd prvého stupňa neukladal obžalovanému trest odňatia slobody v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona, ale za použitia § 38 ods. 3 Trestného zákona, a teda nesprávne závery súdu vo vzťahu k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona mali za následok, že súd upravil v danom prípade trestnú sadzbu v rozpore so zákonom, pričom podľa môjho názoru mal v tomto prípade vychádzať z trestnej sadzby 6 rokov až 13 rokov 4 mesiace za použitia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Z uvedených dôvodov uložený trest nezodpovedá všetkým hľadiskám rozhodným pre ukladanie trestov. Takýto trest nemôže pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale práve naopak.

Uložený trest sa vzhľadom na uvedené ani voči ostatným členom spoločnosti neprejavuje ako prvok generálnej prevencie. Vôbec nie je spôsobilý pôsobiť tak, aby ostatných členov spoločnosti odradil od páchania trestných činov, ale práve naopak. Takýto trest absolútne nevyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V súlade so zásadami individuálnej a generálnej prevencie a v súlade s účelom trestu bolo preto potrebné na obžalovaného pôsobiť úhrnným trestom odňatia slobody v rámci trestnej sadzby podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona upravenej podľa § 41 ods. 1, ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h) Trestného zákona a nie ukladať mu trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby.

Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa je v rozpore s požiadavkou spravodlivého potrestania páchatelov trestných činov a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonnosti, t.j. na dôsledné zachovávanie zákona, aby bola vo vedomí verejnosti upevňovaná viera v spravodlivosť postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov.

Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1 T/78/2020-257 zo dňa 30.12.2020, a aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným na skutkovom a právnom základe v zmysle podanej obžaloby a za to ho odsúdi podľa § 189 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby nepodmienečne so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

K odvolaniu prokurátora a písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba vo vyjadrení uviedla nasledovné:

„Prokurátor OP v Partizánskom svoje odvolanie odôvodnil tým, že

1. podľa jeho názoru súd prvého stupňa skutok pod bodom 1/ rozsudku v rozpore so zákonom právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona a nie ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, pričom súd nemal dostatočne zohľadniť výpovede poškodenej V. Z. ani výpovede svedkov T. V. a E. Z..

2. súd prvého stupňa mi mal pri ukladaní druhu a výmery trestu nesprávne priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona a naopak, mal prihliadnuť k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona.

S uvedenými odvolacími dôvodmi nesúhlasím, pričom napadnutý rozsudok považujem za zákonný. Prvostupňový súd pri jeho vydávaní postupoval v súlade so základnými zásadami trestného konania vyjadrenými najmä v ustanovení § 2 Trestného poriadku, všetky získané dôkazy vyhodnotil zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a k správnej právnej kvalifikácii oboch skutkov. Takisto uložený trest považujem za zákonný, keď súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zdôvodnil, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona je možné zabezpečiť aj podmienečným trestom odňatia slobody.

Súd rozsudok podrobne zdôvodnil a vysporiadal sa so všetkými otázkami majúcimi vplyv na správnosť rozhodnutia.

V plnom rozsahu sa stotožňujem so záverom súdu, keď skutok pod bodom 1/ právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Z gramatického výkladu vetnej konštrukcie použitej v telefonickom rozhovore s matkou - poškodenou V. Z. dňa 05.07.2020, najmä z jeho syntaktickej podoby, nemožno dospieť k záveru, že použitá vyhrážka inou ťažkou ujmom bola prostriedkom k vynúteniu určitého konania a vyvolať tak z toho právnu kvalifikáciu zločinu

vydierania. Stotožňujem sa so záverom súdu, že pre naplnenie skutkovej podstaty vydierania (najmä jej subjektívnej stránky) by malo byť moje konanie dopredu pripravené s očakávaným cieľom, aby matka (poškodená) niečo strpela či plnila.

Súd prvého stupňa mi tiež správne priznal poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko vo vzťahu ku skutku pod bodom 1 / som sa na hlavnom konaní matke za svoje konanie ospravedlnil a svoje konanie som úprimne oľutoval. Na hlavnom pojednávaní som síce vo vzťahu k tomuto skutku urobil vyhlásenie o tom, že som nevinný ale len z toho dôvodu, že Trestný poriadok mi nedal inú možnosť, ako vyjadriť nesúhlas s právnou kvalifikáciou uvedenou v obžalobe.

Pripočítanie okolnosti, že som spáchal dva trestné činy, ako priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona tak, ako to navrhuje prokurátor OP Partizánske, by bolo porušením zásady ne bis in idem, ktorá je zakotvená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Podľa Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h) Tr. zákona v otázke pojmu „viac“ trestných činov prijatého 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 104/2009 - Spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa však v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Nič na tom nemení ani rozhodnutie Ústavného súdu SR nálezom PL.US 106/2011 z 28.11.2012, ktorým bola korigovaná asperačná zásada, keďže v mojom prípade okolnosť, že som spáchal dva trestné činy, bola zohľadnená už použitím ustanovenia §41 ods. 2 Trestného zákona, keď sa mi zvýšila horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Aj podľa aktuálnej rozhodovacej praxe na okolnosť, ktorá je dôvodom na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona - spáchanie dvoch alebo viacerých úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, nemožno zároveň prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona - spáchanie viacerých trestných činov. Ak je obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody v zmysle §41 ods. 2 Trestného zákona, t. j. v prípade aplikácie asperačnej zásady, nemožno okolnosť, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, hodnotiť zároveň ako priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Z uvedených dôvodov mám za to, že odvolanie prokurátora OP v Partizánskom nie je dôvodné a navrhujem, aby ho odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.“

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu podaným odvolaním napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Na základe preskúmania správnosti samotných odvolaní prokurátora napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že napadnuté výroky rozsudku okresného súdu sú správne a zákonné.

Ako vyplýva z obsahu dôvodov podaného odvolania, prokurátor namietal správnosť právneho posúdenia skutku pod bodom 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku, obžalobou právne posudzovaného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a nepriznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. z dôvodu, že obžalovaný spáchal viac trestných činov. Z uvedených dôvodov prokurátor následne vo vzťahu k výrokom o vine obžalovaného namietal, že obžalovanému bol uložený trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedenými dôvodmi prokurátor namietal existenciu chýb napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Podľa názoru odvolacieho súdu prokurátorom formálne vymedzený navrhovaný dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. v prejednávacom prípade nemôže byť daný vzhľadom na to, že okresný súd do skutkovej vety rozsudku v bode 1/ v celom rozsahu pojal skutkové okolnosti, uvedené v bode 1. skutkovej vety obžaloby. Prokurátorom namietané uloženie trestu mimo rámca zákonnej sadzby v dôvodoch jeho odvolania podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné podriaďiť pod prokurátorom formálne navrhovaný aj dôvod zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané právne posúdenie skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku:

„Ďalej súd v súvislosti so skutkom pod bodom 1/ obžaloby, na základe vykonaného dokazovania postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku posudzujúc každý vykonaný dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, dospel k záveru, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý sa mu v bode 1/ obžaloby kladie za vinu. Obžalovaný síce na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že sa necíti byť vinným z tohto skutku, avšak vo svojej výpovedi sa k jeho spáchaniu v podstate priznal, keď potvrdil, že volal poškodenej, aby ho vyplatila z domu ako vyplatila i jeho brata a keď mu poškodená odmietla vyhovieť, tak jej uviedol, že dom podpáli a bude spať v aute. Bránil sa tým, že konal skratovo a neočakával, že mu poškodená nevyhovie. Zároveň na hlavnom pojednávaní uviedol, že veľmi ľutuje, že sa poškodenej vyhrážal a sľúbil súdu i poškodenej (jeho mame), že sa už takáto situácia nestane. Obžalovaný je zo spáchania predmetného skutku usvedčovaný tiež výpoveďou poškodenej, ktorá vo svojej výpovedi taktiež potvrdila, že jej obžalovaný volal s tým, aby ho vyplatila z jeho podielu na dome a keď nesúhlasila, tak jej uviedol, že keď ho nevyplatí, že podpáli dom a bude spať v aute. Obžalovaného usvedčuje tiež svedok T., ktorý bol prítomný pri telefonáte poškodenej s obžalovaným a tento hovor počul, nakoľko ho poškodená mala na hlasnom odposluchu a potvrdil výpoveď poškodenej. Nepriamo je z jeho spáchania obžalovaný usvedčovaný i výpoveďou svedkyne E. Z., ktorá uviedla, že jej poškodená volala a uviedla jej, že obžalovaný chcel po nej, aby ho vyplatila a keď nesúhlasila, tak jej obžalovaný uviedol, že dom podpáli a bude spať v aute. Okolnosť, že bol obžalovaný v čase spáchania skutku pod vplyvom alkoholu vyplýva zo zápisu o dychovej skúške, ktorej výsledok bol pozitívny. Na základe vyššie popísaných dôkazov nemal súd pochybnosti o tom, že sa predmetný skutok stal tak, ako bol popísaný v bode 1/ obžaloby.

Súd sa však nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku v zmysle podanej obžaloby, kde prokurátor predmetný skutok právne kvalifikoval ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona. Ako vyplynulo z výpovede obžalovaného, tento nepredpokladal, že mu poškodená nevyhovie, keďže už vyplatila aj jeho brata, čo ho viedlo k tomu, že konal skratovo, bez hlbšieho uváženia svojho konania a potvrdil síce, že sa poškodenej hrozil tým, že ak ho nevyplatí z jeho podielu na dome, tak tento podpáli a bude spať v aute, ale túto hrozbu treba vnímať i vo svetle výpovede poškodenej, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že išlo o rýchly telefonát a reakcia obžalovaného bola rýchla, bez žiadnych nátlakov. Teda hoci obžalovaný použil voči poškodenej - svojej matke slovné spojenie obsahujúce podmienku, že ak ho poškodená z domu nevyplatí, tento podpáli a bude spať v aute, tak len z tejto samotnej vetnej konštrukcie nemožno vyvodiť právnú kvalifikáciu vyššie citovaného zločinu. Pre skutkovú podstatu vydierania by bolo z pohľadu súdu za danej situácie príznačné, ak by bolo toto konanie z pohľadu obžalovaného dopredu pripravené s očakávaným cieľom, aby vydieraná osoba (poškodená) niečo strpela, či plnila. V danom prípade však tomu tak nebolo, nakoľko obžalovaný reagoval na odpoveď poškodenej automaticky, keď ako sám uviedol, jej odpoveď, že mu nevyhovie, dopredu neočakával, keďže už v minulosti jeho brata vyplatila a reagoval spontánne a uvedenú hrozbu, že ak mu nebude vyhovieť, ktorú podmienil zapálením domu preto treba v tomto kontexte vnímať ako nebezpečné

vyhrážanie, nakoľko pre túto skutkovú podstatu je príznačné, že páchatel používa vyhrážky (smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom), pričom tieto vyhrážky musia byť spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich naplnenia u adresáta takejto vyhrážky, čo v danom prípade i splnené bolo, nakoľko poškodená vo svojej výpovedi potvrdila, že pociťovala isté obavy z toho, či obžalovaný niečo nevyvedie, nakoľko počula na jeho hlase, že má vypité. Teda v danom prípade má súd za to, že obžalovaný svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 4 Trestného zákona, a to nielen základnej, ale aj kvalifikovanej, keďže sa skutku dopustil na blízkej osobe - svojej matke. Z hľadiska zavinenia obžalovaný konal v priamom úmysle, nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný chcel ohroziť zákonom chránený záujem.“

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd v citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku riadne vysvetlil, k akým konkrétnym skutkovým zisteniam dospel a prečo tento skutok právne posúdil inak, ako navrhovala obžaloba. Na základe preskúmania veci odvolací súd konštatuje, že všetky skutkové zistenia okresného súdu, ktorými v tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku argumentuje, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd veľmi dôsledne a citlivo prihliadal k zisteným okolnostiam prípadu a vyvodil správne právne závery, ktoré dávajú jasné a zrozumiteľné odpovede aj na argumentáciu prokurátora v dôvodoch jeho odvolania. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že okresný súd správne považoval za rozhodné aj to, kedy obžalovaný vyslovil hrozbu o zapálení domu a spaní v aute, teda že to bolo až po odmietnutí poškodenej vyplatiť obžalovaného z dedičstva. Okresný súd citlivo vyhodnotil aj tú preukázanú skutočnosť, že obžalovaný nečakal na reakciu poškodenej, či sa táto podvolí vyhrážke o podpálení domu, ale okamžite ukončil telefonický hovor. Na základe uvedeného preto podľa právneho názoru odvolacieho súdu okresný súd skutok pod bodom 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku správne právne posúdil ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., podľa právneho názoru odvolacieho súdu táto poľahčujúca okolnosť bola obžalovanému správne priznaná okresným súdom. V plnom rozsahu to platí ohľadne ustálenia viny obžalovaného v súvislosti so skutkom pod bodom 2/ skutkovej vety napadnutého rozsudku, na podklade čoho okresný súd ukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona. Podľa názoru odvolacieho súdu rozumný a odôvodnený základ má aj názor okresného súdu, podľa ktorého poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) okresný súd vzhľadom aj v rámci výroku o vine vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ skutkovej vety napadnutého rozsudku, čo okresný súd vyvodil z toho, že obžalovaný skutkové okolnosti, ktoré sa mu v tomto prípade kládli za vinu, nepopieral, poškodenej sa za toto konanie ospravedlnil a svoje konanie oľutoval. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora v súvislosti s namietaným priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák.

Pokiaľ ide o prokurátorom namietané nepriznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., odvolací súd sa stotožnil so správnosťou argumentácie okresného súdu, podľa ktorej aplikácia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v prejednávanej veci znamená zákonom ustanovené zvýšenie trestnej sadzby oproti trestnej sadzbe, ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona, pre spáchanie dvoch trestných činov vo viacčinnom súbehu. Z uvedeného dôvodu tú istú skutočnosť, spáchanie dvoch trestných činov, už nie je možné súbežne použiť aj na naplnenie pojmových znakov priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. Preto sa odvolací súd nestotožnil ani s dôvodnosťou argumentácie prokurátora v súvislosti s namietaným nepriznaním priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom uložený trest obžalovanému je uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zodpovedá zásadám pre ukladanie trestu podľa § 34 Tr. zák.

Následne odvolací súd nad rámec v podanom odvolaní vytýkaných väd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak
a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,

- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.